

for komme i Marken og faae disse Dvelfer", men han har ikke seet paa det Spørgsmaal, her er Tale om. Hvem er det, man vil have frem? Det er ikke Friløbsmænd, men det er den Klasse, der ikke har havt Raad til at leie for sig, det er dem, der tjene deres Brød med deres Hænder, og jeg troer ikke, at det er blandt de Mænd, man fortrinsviis skal søge den Blodagtighed, det ærede Medlem taler om. Vil det ærede Medlem Blodagtigheden tillivs — og deri kan jeg give ham Ret —, saa lad ham stille Forslag om at indkalde Friløbsmændene eller dem, der ved at leie for sig ere gaaede over i Forstærkningen før 1868, for at ogsaa de kunne faae nogen Uddannelse. Men medens man lader de unge Mænd fra 1865, 66 og 67 spadser, som have truffet Friløb eller med nogle Skillingen have leiet for sig, saa er det, at man forlanger, at disse Folk fra 1861 og 62 skulle ind fjerde Gang i Løbet af nogle faa Aar. Naar der siges til os, at vi ere for karrige, at vi standse paa Halveien og ikke tør sige, at vi ville have vort Lands Forsvarsvæsen anlagt saaledes, at vi derved vise, at det er vor Villie at bevare vort Lands Selvstændighed, vil jeg bede ærede Medlemmer at lægge Mærke til, at vi ville gaae ind paa en Bevilling af omtrent 6 1/2 Million til Forsvarsvæsenet, og ville ærede Medlemmer stille Regnestykket op, hvilket andet Land vil da i Sammenligning med vort Lands Befolkning og Omfang være forud for os? (En Stemme: Det vil Belgien!) Det ærede Medlem bringer ikke dette Lands Forsvarsvæsen i Samklang med vort, selv om han faaer sine Forstærkningsbatailloner ind i 15 Dage; der skal andre Reformer til. — Jeg kommer nu til Hovedindvendingen imod vort Forslag; det er, at vi gaae uden om Hærlovens Bestemmelser, at vi ikke, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn udtrykte sig, have Respekt for Loven. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg tør driste mig til at godtgjøre, at Fleertallet i saa Henseende ganske holder sig til Hærloven, medens det er de ærede Herrer, der gaae udover den; thi Ordet „kan“ betyder jo, som vi Alle ere enige om, ikke „skal“ og naar der er Uenighed tilstede, saa maa det forklares ved Hjælp af de Forudsætninger,

som ligge til Grund for det. Jeg skal i denne Anledning tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det Forslag, der kom fra den daværende Regjering til Forsvarskommissionen, gik ud paa — ingen Forstærkningsbatailloner, men paa 20—19 plus 1 — Liniebatailloner, og at Forsvarskommissionen satte Styrken af hver af disse Liniebatailloner ned med 200 Mand; men til Gjengjæld meente Forsvarskommissionen at maatte søie 20 Forstærkningsbatailloner til, og det var med Hensyn til Dvelfen af disse Batailloner, at den satte Ordet „kan“ ind. Men Forsvarskommissionen havde ikke den Betragtning, som den høitagtede Krigsminister idag har gjort gjældende, at man vilde indkalde Mandskab til Krigstjeneste lige op til dets 38te Aar. Det antog man som en Selvfølge ikke vilde skee. Forsvarskommissionen meente, at Tjenestetiden almindeligviis maatte indskrænktes til 13 Aar, det vil factisk sige 12 Aar, 6 Aar i Linien og 6 i Forstærkningen, saa at Dvelferne i den af Forsvarskommissionen foreslaaede Forstærkning vilde falde efter de 6 Aars Tjeneste i Linien. Forsvarskommissionen siger, dersom det maa være mig tilladt blot at nævne et Par Ord: „Vi ansee det ikke for heldigt, at det vaabenøvede Mandskab i saa langt et Tidsrum som 16 Aar staaer til den egentlige Hærs Raadighed. En længere Tids Færden i det borgerlige Livs Cysler vil i mange Henseender gjøre ham uskikket til Livet som Kriger, og det vil være særdeles forstyrrende for Samfundet, naar under en Krig saamange Mænd i en Alder, hvori de i Regelen ere Familiefædre og have erhvervet en selvstændig Stilling, kaldes fra deres daglige Gjerning for at udføre et Hverv, der ligesaa godt, ja bedre, kan besørget af yngre Kræfter.“ Det var Forsvarskommissionens Betragtning af denne Sag. Jeg kan derfor ikke gaae ind paa, at det var Forudsætningen for Hærloven, at vi skulde benytte Mandskabet op til det 38te Aar; det var netop en Forudsætning for Gjennemførelsen af Ophævelsen af Wilkaarsbetyning og Stilling og de dermed følgende forøgede Udgifter til Uddannelse af et større Antal Soldater aarlige, at vi saa kunde faae det ældre Mandskab